

LIBRIS | We know
books

SYLVIA DAY

DESCATUȘAREA

Traducere din limba engleză
ALINA ROGOJAN

LITERA
București

Capitolul 1

New York era orașul care nu dormea niciodată; nici măcar nu i se făcea somn vreodată. Apartamentul meu din Upper West Side se bucura de nivelul de izolare fonică așteptat de la o proprietate care valora câteva milioane de dolari, dar chiar și așa se strecurau înăuntru sunetele orașului – duduitul ritmic al cauciucurilor pe străzile intens circulate, protestele frânelor pneumatice obosite și claxonatul neîntrerupt al taxiurilor.

Când am ieșit din cafeneaua din colț pe veșnic aglomeratul Broadway, torentul de sunete al orașului se revărsară peste mine. Cum putusem trăi vreodată fără hărmălaia Manhattanului?

Cum putusem trăi vreodată fără *el*?

Gideon Cross.

I-am prins bărbia în mâini, l-am simțit aplecându-și capul pentru a se răsfăța sub atingerea mea. Acel gest de vulnerabilitate și de afecțiune m-a atins până în adâncul sufletului. Cu doar câteva ore în urmă crezusem că nu avea să se mai schimbe vreodată, că aveam să fiu nevoită, poate, să fac prea multe compromisuri pentru a-mi putea împărți viața cu el. Acum eram martoră la curajul lui și mă îndoiam de al meu.

Cerusem oare mai mult de la el decât de la mine însămi? Mă rușina gândul că poate pe el îl forțasem să evolueze, în timp ce eu rămăsesem cu încăpățănare aceeași.

Stătea în fața mea, atât de înalt și de puternic. În blugi și tricou, cu o șapcă de baseball trasă mult peste ochi, nu l-ar fi recunoscut

nimeni ca fiind mogulul global pe care îl știa toată lumea, însă chiar și așa șarmul lui innăscut îi afecta pe toți cei pe lângă care trecea. Cu colțul ochiului am observat că oamenii din apropiere îi aruncau o privire, apoi se îl mai priveau o dată.

Indiferent dacă Gideon era îmbrăcat într-o ținută casual sau purta vreunul dintre costumele la trei piese făcute la comandă care îi plăceau atât de mult, puterea corpului lui zvelt și musculos era inconfundabilă. Aerul pe care îl avea, autoritatea pe care o exercita cu un control impecabil făcea să îi fie imposibil să se piardă vreodată în fundal.

New York-ul înghițea orice primea în el, în timp ce Gideon ținea întreaga metropolă într-o lesă aurită.

Și era al meu. Chiar văzând inelul meu pe degetul lui, uneori îmi venea greu să o cred.

Nu avea să fie niciodată un simplu bărbat. Era ferocitate ascunsă în teaca eleganței, perfecțiune străbătută de vinișoare de defecte. Era punctul central al lumii mele, un punct central al *lumii*.

Și totuși, tocmai îmi demonstrase că era capabil să se modeleze și să cedeze până la punctul limită pentru a fi cu mine. Ceea ce trezea în mine o hotărâre și mai fermă de a-i dovedi că eram demnă de durerea pe care îl forțasem să o înfrunte.

În jurul nostru se redeschideau vitrinele de pe Broadway. Fluxul traficului de pe stradă începea să se întetească, mașini negre și taxiuri galbene săltând agitate pe suprafața neregulată. Locuitorii orașului apăreau pe trotuare, scoțându-și câinii la plimbare sau îndreptându-se spre Central Park pentru o alergare de dimineață, răpindu-și atâta timp cât apucau înainte ca ziua de muncă să se năpustească peste ei cu ferocitate.

Mercedesul Benz opri lângă bordură chiar în clipa în care am ajuns la ea, în spatele volanului aflându-se silueta masivă și întunecată a lui Raúl. Angus intră cu Bentley-ul în locul din spatele lui. Mașina mea și cea a lui Gideon, mergând spre case separate. Ce fel de căsnicie era asta?

La drept vorbind, așa era căsnicia *noastră*, deși nici unul dintre noi nu și-ar fi dorit-o astfel. Fusesem nevoită să trag linie când

Gideon îl angajase pe fostul meu șef, luându-l de la agenția de publicitate pentru care lucram.

Înțelegeam dorința soțului meu ca eu să intru în rândurile Cross Industries, dar să încerce să-mi forțeze mâna acționând pe la spatele meu? Nu puteam permite așa ceva, nu cu un bărbat precum Gideon. Fie eram împreună – și luam deciziile *împreună* –, fie eram prea departe unul de celălalt pentru ca relația noastră să poată funcționa.

Dându-mi capul pe spate, am ridicat ochii spre chipul lui uluitor. Am văzut o expresie de remușcare pe chipul lui, și ușurare. Și iubire. Atât de multă iubire.

Îmi tăia respirația cât era de frumos. Ochii lui erau albaștri ca Marea Caraibilor, părul – o coamă neagră, bogată și lucioasă, ce îi ajungea la guler. O mână iubitoare îi sculptase fiecare plan și unghi al feței până la o perfecțiune ce fascina și te împiedica să gândești rațional. Fusesem captivată de frumusețea lui încă din prima clipă când îl văzusem și încă mă trezeam cu sinapsele arse când mă așteptam mai puțin. Gideon pur și simplu mă năucea.

Însă mult mai mult de atât era bărbatul dinăuntru, energia și puterea lui nesfârșită, inteligența lui tăioasă și necruțarea, toate adăugându-se unei inimii care putea fi atât de tandră...

– Mulțumesc. Degetele mele trecură ușor peste arcuțul întunecat al sprâncenei lui, cuprinse de furnicături ca întotdeauna când îi atingeau pielea. Pentru că m-ai sunat. Pentru că mi-ai povestit despre visul tău. Pentru că ai venit să ne întâlnim aici.

– M-aș întâlni cu tine oriunde.

Rosti cuvintele ca pe un jurământ, fervent și cu asprime.

Toată lumea avea demoni. Cei ai lui Gideon erau ținuți în frâu de voința lui de fier atunci când era treaz. Când dormea, îl torturau în coșmaruri violente, crude, pe care evitase să mi le împărtășească. Aveam atât de multe în comun, însă abuzul prin care trecuserăm amândoi în copilărie era o traumă împărtășită care ne apropia și ne îndepărta în același timp. Mă făcea să lupt mai tare pentru Gideon și pentru ceea ce exista între noi. Cei care ne abuzaseră ne răpiseră deja atât de multe.

– Eva... Ești singura forță de pe pământ care mă poate ține departe.

– Îți mulțumesc și pentru asta, am murmurat eu, cu inima strânsă. Separarea noastră recentă fusese brutală pentru amândoi. Știu că nu ți-a fost ușor să îmi lași puțin spațiu, dar aveam nevoie de asta. Și știi că am tras tare de tine...

– Prea tare.

Colțurile buzelor mi se ridicară auzind străfulgerarea tăioasă de gheață din cuvintele lui. Gideon nu era genul de bărbat obișnuit să i se refuze ceea ce voia. Dar oricât de mult detestase să nu aibă acces la mine, eram împreună acum fiindcă acel refuz îl forțase să facă un pas înainte.

– Știu. Iar tu m-ai lăsat, fiindcă mă iubești.

– E mai mult decât iubire.

Mâinile lui se închiseră peste încheieturile mele, strângându-se în felul acela autoritar care făcea totul din mine să se abandoneze.

Am dat din cap, nemaifiindu-mi teamă să recunosc că aveam nevoie unul de celălalt într-o măsură pe care unii ar fi considerat-o nesănătoasă. Eram cine eram cu adevărat, ce exista între noi. Și era ceva prețios.

– Vom merge împreună până la doctorul Petersen.

Rostise cuvintele pe un ton inconfundabil de comandă, însă ochii lui îi cercetară pe ai mei ca și cum ar fi pus o întrebare.

– Ești atât de tiranic, l-am tachinat eu, dorindu-mi să ne despărțim cu emoții pozitive. Plini de speranță. Mai aveam doar câteva ore până la ședința noastră săptămânală de terapie cu doctorul Lyle Petersen, și nici că ar fi putut fi mai bine aleasă ziua. Trecuserăm printr-un moment de cotitură. Ne-ar fi prins bine puțin ajutor ca să ne dăm seama care ar fi trebuit să fie următorii noștri pași pe mai departe.

Mâinile lui îmi cuprinseră talia.

– Tu adori asta.

M-am întins spre tivul cămășii lui, strângând în pumn jerseul moale.

– Te ador *pe tine*.

– Eva...

Respirația lui înfiorată se revărsa fierbinte pe gâtul meu. Manhattanul ne înconjură din toate părțile, dar nu putea să intre peste noi. Când eram împreună, nu mai exista nimic altceva.

Un sunet jos înfometat mi-a scăpat de pe buze. Tânjeam după el și îmi era poftă de el, tremurând de încântare că era din nou lipit de mine. Îi inspiram prezența trăgând adânc aer în piept, în timp ce degetele mele îi frământau mușchii rigizi ai spatelui. Torrentul de senzații ce mă străbătea era îmbătător. Eram dependentă de el – trup, suflet și inimă – și mă lipsisem câteva zile de doza mea obișnuită, astfel că acum eram nesigură și dezechilibrată, incapabilă să funcționez cum ar fi trebuit.

Mă acoperea cu totul cu trupul lui atât de mult mai mare și mai solid. Mă simțeam la adăpost în îmbrățișarea lui, iubită și protejată. Nimic nu putea să mă rănească atâta timp cât mă ținea el în brațe. Voiam ca și el să se simtă la fel de în siguranță cu mine. Aveam nevoie ca el să știe că putea lăsa garda jos, să inspire adânc și să mă lase pe mine să asigur protecția necesară pentru amândoi.

Trebuia să fiu mai puternică. Mai deșteaptă. Mai înspăimântătoare. Aveam dușmani, iar Gideon se ocupa de ei de unul singur. Era în firea lui să fie protector: era una dintre trăsăturile lui pe care le admiram profund. Dar trebuia să încep să le arăt oamenilor că eram o adversară la fel de formidabilă ca soțul meu.

Mai important, trebuia să îi demonstrez acest lucru lui Gideon. Sprijinindu-mă de el, i-am absorbit căldura. Iubirea.

– Ne vedem la cinci, asule.

– Nici o clipă mai târziu, mi-a poruncit el posac.

Am râs fără să vreau, îndrăgostită de fiecare fațetă tăioasă a personalității lui.

– Altfel ce?

Desprinzându-se de mine, îmi aruncă o privire care m-a făcut să mă înfioresc până în vârful degetelor de la picioare.

– Altfel vin după tine.

Ar fi trebuit să mă furieșez pe vârfuri în apartamentul tatălui meu vitreg și ținându-mi respirația, având în vedere că la ora aceea – puțin după șase dimineața – cel mai probabil aș fi fost prinsă

strecurându-mă înapoi în casă. În schimb am intrat cu un pas hotărât, cu gândul la schimbările pe care le aveam de făcut.

Aș fi avut timp de un duș – la limită –, dar am decis să nu îl fac. Trecuse atâta timp de când nu mă mai atinsese Gideon. Prea mult timp de când nu mai avusesem mâinile lui pe mine, corpul lui în mine. Nu voiam să spăl amintirea atingerii lui. Acea atingere avea să fie suficientă pentru a-mi da forța de a face ceea ce trebuia făcut.

Cineva aprinse o veioză.

– Eva.

Am tresărit.

– Doamne!

Răsucindu-mă, am găsit-o pe mama așezată pe una dintre micile canapele din living.

– M-ai speriat de moarte! am acuzat-o eu, frecționându-mă cu o mână în dreptul inimii ce îmi gonia.

Ea se ridică, halatul ei de satin ivoriu, lung până în podea, dansând în ape în jurul picioarelor ei tonifiate, ușor bronzate. Monica Tramell Barker Mitchell Stanton era obsedată să își mențină frumusețea. Toată viața ei fusese o soție-trofeu; frumusețea ei tinerească era specialitatea ei.

– Înainte să începi, am spus eu, da, trebuie să discutăm despre nuntă. Dar acum trebuie neapărat să mă pregătesc de serviciu și să-mi strâng lucrurile pentru a putea să mă întorc acasă diseară...

– Ai o aventură?

Întrebarea ei tăioasă m-a șocat chiar mai mult decât atacul ei surpriză din întuneric.

– *Poftim?* Nu!

Ea expiră, tensiunea din umerii ei risipindu-se vizibil.

– Slavă Domnului! Vrei să-mi spui ce naiba se petrece? Cât de urâtă a fost cearta asta dintre tine și Gideon?

Urâtă. O vreme mă temusem că Gideon pusese capăt relației noastre prin deciziile pe care le luase.

– Începem să rezolvăm situația, mamă. A fost doar o poticnire.

– O poticnire care te-a făcut să îl eviți zile întregi? Nu așa se rezolvă problemele, Eva.

– E o poveste lungă...

Ea își încrucișă brațele.

- Nu mă grăbesc nicăieri.

- Ei bine, eu da. Am de mers la serviciu și trebuie să mă pregătesc.

O expresie rănită îi trecu pentru o clipă pe chip. Am fost cuprinsă imediat de remușcări. Cândva îmi dorisem să cresc și să devin exact ca mama. Îmi petreceam ore întregi îmbrăcându-mă în hainele ei, împleticindu-mă prin casă în pantofii ei cu toc, mânjindu-mă pe față cu cremele și cu cosmeticele ei scumpe. Încercase să îi copiez vocea șoptită și manierismele senzuale, convinsă că mama era cea mai superbă și perfectă femeie din lume. Și felul în care se purta cu bărbații, cum o priveau aceștia și îi îndeplineau toate dorințele... ei bine, îmi dorisem și eu acea atingere magică a ei.

În final, la maturitate, ajunseseam leit ea, în afară de coafură și de culoarea ochilor. Însă acest lucru era doar la exterior. Ca femeii nu am fi putut fi mai diferite una de cealaltă și, din păcate, era ceva cu care ajunseseam să mă mândresc. Încetasem să mai apelez la ea pentru sfaturi, mai puțin când era vorba de haine și decorațiuni.

Acest lucru urma să se schimbe. Acum.

Încercasem o mulțime de tactici diverse pentru a gestiona relația mea cu Gideon, dar nu îi cerusem niciodată ajutorul exact acelei persoane care îmi era apropiată și care știa cum era să fii căsătorită cu bărbați importanți și influenți.

- Am nevoie de sfatul tău, mamă.

Cuvintele mele au rămas suspendate în aer, apoi am văzut înțelegerea dilatând ochii mamei mele într-o expresie de surprindere. O clipă mai târziu se cufundă din nou în canapea, ca și cum i-ar fi cedat genunchii. Șocul ei a fost o lovitură puternică pentru mine, arătându-mi cât de complet o exclusesem din viața mea.

Cu inima îndurerată, m-am așezat pe canapeaua din fața ei. Învățasem să fiu prudentă în privința a ceea ce îi împărtășeam mamei mele, străduindu-mă să îi ascund informațiile care ar fi putut da startul unor discuții care m-ar fi scos din minți.

Dar lucrurile nu stătuseră dintotdeauna astfel. Fratele meu vitreg, Nathan, îmi răpise relația călduroasă și relaxată cu mama, la fel cum îmi răpise și inocența. După ce mama aflase despre abuz, se schimbase, devenind exagerat de protectoare, până în punctul

în care ajunsese să mă urmărească peste tot și să mă sufoce cu grija ei. Era extrem de încrezătoare în privința tuturor aspectelor din viața ei, mai puțin în privința mea. Cu mine era neliniștită și băgăcioasă, uneori la limita isteriei. De-a lungul anilor mă forțasem să ocolesc adevărul mult prea frecvent, să păstrez secrete față de toți cei pe care îi iubeam, doar pentru a menține pacea.

– Nu știu cum să fiu genul de soție de care are nevoie Gideon, i-am mărturisit eu.

Umerii ei se traseră în spate, întreaga ei postură vădind că era scandalizată.

– El are o aventură?

– Nu! Un hohot de râs mi-a scăpat fără voie. Nu are nimeni nici o aventură. Nu ne-am face așa ceva unul altuia. Nu am putea. Încetează să-ți mai faci griji pentru asta.

Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva la rădăcina îngrijorării mamei se afla de fapt recenta ei infidelitate cu tata. Oare îi împovăra gândurile? Îi stârnea îndoieli privind relația ei cu Stanton? Nu știam ce să cred în privința asta. Îmi iubeam mult tatăl, dar în același timp consideram că tatăl meu vitreg era perfect pentru mama și era exact așa cum ar fi trebuit să fie un soț potrivit pentru ea.

– Eva...

– Eu și Gideon ne-am căsătorit în secret acum câteva săptămâni. Doamne, ce plăcut era să o spun în sfârșit!

Ea mă privi clipind. O dată, de două ori.

– Poftim?

– Lui tata nu i-am spus încă, am continuat eu. Dar o să-l sun azi. Ochii ei scânteiau, înotând în lacrimi.

– *De ce?* Doamne, Eva... cum am ajuns să ne răcim atât de mult una de cealaltă?

– Nu plânge.

M-am ridicat și m-am dus la ea, așezându-mă alături. Am dat să o prind de mâini, dar ea preferă să mă tragă într-o îmbrățișare strânsă. Am inspirat mirosul ei familiar și am cunoscut pacea pe care nu o găsești decât în brațele propriei mame. Preț de câteva clipe, cel puțin.

- Nu a fost ceva planificat, mamă. Am plecat într-o excursie de weekend, iar Gideon m-a întrebat dacă aş fi dispusă şi a făcut aranjamentele necesare... A fost totul spontan. Dintr-un impuls de moment.

Ea se trase în spate, dezvăluindu-mi o faţă mânjită de lacrimi şi o privire din care ţâşneau flăcări.

- S-a căsătorit cu tine fără un contract prenuptial?

Am râs, nu m-am putut abţine. Fireşte că mama se concentra pe detaliile financiare. Bani erau de multă vreme forţa motrice a vieţii ei.

- Există un contract prenuptial.

- Eva Lauren! Ai cerut cuiva să arunce o privire peste el? Sau şi ăla a fost spontan?

- L-am citit până la ultimul cuvântel.

- Dar tu nu eşti avocat! Dumnezeuule, Eva... te-am educat să fii mai deşteaptă de-atât!

- Şi un copil de şase ani ar fi putut să înţeleagă termenii, i-am aruncat eu, iritată de adevărata problemă din căsnicia mea. Între mine şi Gideon existau prea multe persoane care îşi băgau nasul în relaţia noastră, distrăgându-ne atenţia, astfel că nu ne mai rămânea timp să ne ocupăm de aspectele la care chiar era de lucrat. Nu-ţi face griji pentru contractul prenuptial.

- Ar fi trebuit să-l rogi pe Richard să îl citească. Nu înţeleg de ce n-ai fi făcut-o. E atât de iresponsabil din partea ta. Pur şi simplu nu...

- L-am văzut, Monica.

Ne-am întors amândouă auzind vocea tatălui meu vitreg. Stanton intră în încăpere pregătit pentru ziua de lucru, arătând fercheş în costumul bleumarin şi cravata galbenă. Mi-am imaginat că şi Gideon avea să arate cam la fel ca tatăl meu vitreg când ajungea la vârsta lui: într-o formă fizică bună, distins, un mascul alfa la fel de impunător ca întotdeauna.

- Serious? I-am întrebat eu surprinsă.

- Cross mi l-a trimis acum câteva săptămâni. Stanton se apropie de mama, luându-i mâna într-a lui. Nu aş fi putut cere condiţii mai bune.

– Există întotdeauna condiții mai bune, Richard! rosti mama pe un ton tăios.

– Există recompense pentru fiecare moment esențial, cum ar fi aniversări sau nașterea unui copil și nimic care să reprezinte o penalitate pentru Eva, în afară de consiliere de cuplu. Un divorț ar atrage o împărțire mai mult decât echitabilă a bunurilor. Am fost tentat să-l întreb pe Cross dacă a cerut și părerea avocaților din firma lui. Îmi imaginez că aceștia s-au împotrivit din răspuneri condițiilor stipulate de el.

Mama se liniști pentru o clipă, reflectând la ceea ce îi spusese el. Apoi se ridică brusc în picioare, enervându-se.

– Dar ai știut că intenționau să se căsătorească în secret? Ai știut și nu ai spus nimic?

– Bineînțeles că nu am știut. O trase în brațele lui, gângurindu-i blând ca și cum ar fi fost un copil: Presupun că se pregătise din timp. Știi că astfel de lucruri necesită de regulă câteva luni de negocieri. Deși, în cazul de față, nu aș fi putut cere nimic mai mult.

M-am ridicat în picioare. Trebuia să mă grăbesc dacă voiam să ajung la muncă la timp. Azi, mai mult decât oricând, nu voiam să întârzii.

– Unde pleci? Mama se desprinse din brațele lui Stanton. Nu am terminat discuția. Nu poți să-mi arunci pur și simplu o bombă ca asta și să pleci!

Întorcându-mă cu fața spre ea, am pornit spre ușă mergând cu spatele.

– Trebuie neapărat să mă pregătesc. Ce-ar fi să ne vedem la prânz și să mai discutăm atunci?

– Doar nu...

Am întrerupt-o:

– Corinne Giroux.

Mama făcu ochi mari, apoi îi îngustă. Un singur nume. Nu era nevoie să mai spun nimic altceva.

Fosta lui Gideon era o problemă care nu necesita explicații suplimentare.